

Julmuuksia vastaan!

Keskellä Suomen köyhälistön voitollista vallankumoustaistelua, keskellä kaikkia yleviä viestejä aseellisten toverien sankaritöistä ja aseetomain innostuneesta toiminnasta, saadaan myös kuulla mieltäkatkeroitavia tietoja yksityisistä julmuuksista, joita on tehty milloin milläkin paikkakunnalla.

Suomen porvaristoa edustavat asetetut joukot ovat nykyisessä kansalaissodassa tehneet raakuuksia, jollaisia eivät mitkään kansainväliset sodankäyntisäännöt salli. Inhoten jätämme ne raakuudet tässä kuvailematta, mutta panemme mitä jyrkimmän vastalauseen niitä vastaan. Kun niiden johdosta ei porvariston puolelta paheksuvaa ääntä nouse, paljastuu täten räikeästi, millaisia sivistyneitä raakalaisia tämän maan entiset vallassaolijat todella ovat. Historia on varmaan leimaava tämän lähtemättömäksi veriseksi häpeäksi Suomen yläluokalle. Silläkö tavalla yläluokka luulee saavansa kansalta tunnustuksen itsekkäille etuoikeuksilleen, että se yllyttää tahi vaikenemalla suosii aseellisten kätyriensä verenhimoisia julmuuksia, samaan aikaan kun työtätekevän kansan enemmistö intomielin koettaa luoda ja turvata maahan kansanvaltaista ja tasa-arvoista järjestystä, jossa menestyisi edistys ja kansan onni? Raakuu-dellaan jos millä Suomen yläluokka osoittaa, että sen luokkavalta on keskiaikaista hirmuvaltaa, jolla ei enää ole edes historiallisen olemassaolon oikeutta ja joka senvuoksi ei voi pelastua.

Mutta samalla me yhtä ehdottomasti panemme vastalauseen myös niitä kostotekoja vastaan, joita, huolimatta aikaisemmista varoituksista, on vieläkin paikoin tapahtunut yksityisten punakaartilaisten ja edesvas-tuuttomain rankaisuretkelijäin toimesta. Punaisen Kaartin valtava enemmistö ei sellaisia tee eikä hyväksy, sen tiedämme. Se tahtoo taistella kunniallista taistelua. Mutta sitä pahempi on, että jotkut Kaartin jäsenet eivät hillitse kättään eikä kostonhaluaan. Katkeruuden ja vihan voi nykyään jokainen meistä hyvin ymmärtää, mutta kostonhimon teot ovat kaikissa oloissa alhaisia ja hyvin vahingollisia. Ne vahingoittavat

suorastaan rintamataistelujakin, joiden kautta olisi esim. saatava vihollisten riveissä olevaa epävarmaa väkeä joukottain antautumaan vankeiksi. Se ei aina olisi vaikeatakaan, koska siellä on paljon sellaisia jotka vasten tahtoaan ovat mukaan joutuneet, varsinkin nyt kun vastavallankumoukselliset sovelluttavat törkeää asevelvollisuuspakkoa työläisiin nähden. Mutta nämäkin ainekset taistelevat epätoivoisina viimeiseen saakka, kun kuulevat, että meidänkin puolellamme on paikoin surmattu joitakin vangiksi joutuneita. Tämän johdosta taistelu pitkistyy ja käy verisemmäksi ja voi siten maksaa ehkä monenkin toverin hengen. Sitä on vältettävä. Vankien säilyttämistä varten on laitettava ensi tarpeesen vankileirejä ja vaikkapa myös pakkotyöpaikkoja sekä ehdottomasti säilytettävä vangit yksityisten kostonhimon käsistä. Säilytyspaikoista ei milloinkaan saa vankeja luovuttaa epämääräisten tutkijakuntain käsiin, vaan ainoastaan julkisille vallankumousoikeuksille luotettavain vartijain saattamina. Toista on vaatia ankariakin tuomioita vallankumousoikeuksilta, missä syytä on, toista taas sallia niiden sivu käytettävän oman käden oikeutta.

Punainen Kaarti on omiin jäseniinsä nähden pääasiassa vapaa itsehallintojärjestö. Sen omana asiana ja velvollisuutena siis on pitää huolta omavaltaisuuksien ehkäisemisestä riveissään ja riviensä puhdistamisesta sellaisista yksilöistä, jotka eivät toverikuria noudata. Vallankumouksellisella valtiovallalla ei ole tässä suhteessa pakkokeinoja käytettävään, ja vaikka olisikin ja se niitä käyttäisi, ei asia siitä paranisi, vaan pikemmin ehkä pahenisi. Ellei Kaarti itse osoita pystyvänsä ylläpitämään kunnollista toverijärjestystä, on mahdotonta menestyksellä suorittaa sitä rauhallisen rakentamisen ja järjestämisen työtä, mikä rinnan aseellisen taistelun kanssa on suoritettava. Köyhälistön vallankumous voi lopullisesti menestyä vain siten, että siinäkään ei voima polje oikeutta maahan, vaan että köyhälistö voittaa vihollisensa sekä voimallaan että myös siveellisellä ylemmyydellään.

Helsingissä, 12 päivänä maaliskuuta 1918.

Suomen Työväen Pääneuvosto.

Suomen Kansanvaltuuskunta.

Suomen Punaisen Kaartin Yleisesikunta.